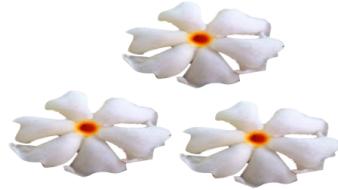

ସପ୍ତମ ରତ୍ନ ପଞ୍ଚମ ସ୍ୱର

ସାହିତ୍ୟ ଆସର

ସପ୍ତମ ରତ୍ନ ସାହିତ୍ୟର ରତ୍ନ । ଏ ରତ୍ନରେ କୋଇଲି ଗାଏ, ବଉଳ ବାସେ, ମଲ୍ଲୀ ହସେ, କାକର ଝରେ, ବୁଢ଼ିଆଣୀ ଜାଳରେ ତାରକସି ଫୁଲ ଫୁଟେ । ଭଅଁର ଓ ପ୍ରଜାପତିଙ୍କୁ ମଢୁଆଳା କରେ ରଜନୀଗନ୍ଧା । ବର୍ଷା ରିମଝିମ୍ ଗାଏ, ପ୍ରକୃତି ଲହୁଧଳୁ ଆଙ୍କେ । ପଞ୍ଚମ ତାନରେ ସବୁବେଳେ ଗାଏ କୋଇଲି.....

ତାଲରା ସାଲତା କବିତା	୪୨୦	୪୨୧
<p>● ରମେଶ ମଙ୍ଗରାଜ</p> <p>ମଗୁଣୀର ଚାଲିଗଲା ମାଣବଦା ଗୀତ ଗାଇ ଗାଇ ଶୀତ ମାଡ଼ି ଆସୁଅଛି ଲମ୍ବା ପାଦ ଚିତା ଲିଭି ନାହିଁ । ୧ ।</p> <p>ହେମାଳ ଜାଡ଼ ଭିତରେ ଖୁବୁବୁଲୁ ମନତା ହେଉଛି ବେହ ସହିପାରୁନାହିଁ ଶୀତ ଏବେ ବାଉଁଶ ସାଧୁ ଅଛି । ୨ ।</p> <p>ଶୀତ କି ବୁଝିବ ସତେ ମୋ ଅକ୍ଷୟା ମନତ କଥା ଛାଡ଼ିବେ ପଥର ନଦି ସହିଛି ମୁଁ ନୀରବରେ ବ୍ୟଥାମା ।</p>	<p>୪୨୦</p> <p>ପରଶୁ ପସନ୍ତି ଶୀତ ଧୀରେଧୀରେ ପାରବ ଖସିଛି ଶୀତର ଗଳକ ଗାଳ ଝୁମିଝୁମି ପିନ୍ଧା ମୋ ଆସିଛି । ୧ ।</p> <p>ପ୍ରିୟାର ପାଦ ନୁହୁର ରୁଣୁଣୁଣୁ ଶବ୍ଦକୁ ଜାଣିଲି ମୋ ବୁଆରେ ଶୀତରତ୍ନ କବାଟକୁ ବାଡ଼ିଲି ବୋଲି । ୨ ।</p> <p>କବାଟକୁ ବାଡ଼ିଲି ବୋଲି । ୨ ।</p>	<p>୪୨୧</p> <p>ଶୀତ ଆସିଛି ବୋଲି ତ ମୀତ ପାଇଁ ଗୀତ ମୁଁ ଲେଖୁଛି ଶୀତ ଆଉ ମୋ ଭିତରେ ଅନେକଦା ସମ୍ପର୍କ ରହିଛି । ୧ ।</p> <p>ଶୀତ ଓଡ଼ାରି ଆଣିଛି ମନେକରି ଅଝଟ ପ୍ରିୟାକୁ ଶୀତ ଯୋଗୁଁ ପାଇଛି ମୁଁ ହସୁକୁଳା ପ୍ରିୟାର ମୁହଁକୁ । ୨ ।</p> <p>ପ୍ରିୟା ମୋର ଓଠ ଖୋଲି ଶୀତ ପାଇଁ କରୁଛି ପ୍ରଣୟା ଶୀତ ତମେ ଭାରି ଭଲ କେମିତିକା କରିବି ମୁଁ ଶର୍ଣ୍ଣା । ୩ ।</p> <p>ମହୁର, ଅଜ୍ଞାନପଡ଼ା, ଖୋର୍ଦ୍ଧା ମୋ. ୯୧୭୮୭୨୭୨୭୮୦</p>

‘ଗୁଡ଼ି ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି ଗଲା ନଚେତ୍ କୁ ସୂତା ଛିଡ଼ି, ତମାକଡ଼ି ଆଲୁଠି କା’ ସରାଗରେ ଦେଲା ଯୋଡ଼ି !’ ଗୀତଟି ସିନା ମୁଁ ଲେଖୁଛି ଆଉ ଗାଉଛି, ହେଲେ ମୋ ଜୀବନରେ ସେମିତି କିଛି ମୋତେ ହେଉ ନଥିଲା । ତମ ଜୀବନରେ ହେଉଥିଲେ ହେଉଥିବ !

ଏମିତି ଚିତ୍ତେ ହର ବୋଲି ମୁଁ କେତେ ଯେ କଳକୌଶଳ ନ କରିବି! ପରିପିକର ନ କାହିଁକି ! ତମେ ଜାଣିବ କି ନା ଜାଣେନା !

ଯଦି ଜାଣିବ ତେବେ ଶୁଣ: କୋଉଠି କେଜାଣି ସେ ବର୍ଷ ମୋ ବାପା କୋଉ ବହି ମେଜାରୁ କିଣି ଆଣିଥିଲେ କୁହୁକ ଚକି । ଗୋଟାଏ ବୁହୁ କି ଦି’ତା ବୁହୁ, ଚାରିତା । ଭାଉତ, ଓଡ଼ିଶା, ଉତ୍ତରାଧିକାର, ଆଦିଷ୍ଟାର ।

ଗୋଟେ ଜରି ଲଗାଇ ପତକା ଚାରିକଣିଆ କାଉଁରୀର ଉପରେ ଆଉଗୋଟେ ଗୋଲିଆ କାଉଁରୀର ଚକି ଲାଗିଥାଏ । ଚକିକୁ ଘୁରେଇ ତାର ଚକକୁ ଚାରିକଣିଆ ବୋଉଁରେ ଲେଖା ହେଉଥାଏ ଘରେ ଲଗେଇ ଦେଲେନା, ଚକିର କଟା ହେଉଥିବା ଘରବାଟେ କେତେ କେତେ କଥାସବୁ ବାହାରି ପଡ଼େ ।

ହଁ ନାହିଁ, ହଁ ନାହିଁ ଭିତରେ ଦିନେ ମୁଁ ସେଇ ବୁହୁକ ଚକିକୁ ଗୋଟେ ନେଇଗଲି । ତା ଚକକୁ ଆଖେ କରି ଚାଣି ଛିଣ୍ଡେଇ ଦେଲି । ସେଥିରେ ଲାଗିଥିବା ବୋତାମକୁ ବାହାର କରିଦେଲି ।

ଏଥର ତା ଚାରିକଣିଆ କରିଲେନା ପତକା କାଉଁରୀର ଚକି ଆଣି କଲି

ଗୋଟେ ଗୁଡ଼ି, ବଢ଼ିଆ ଗୁଡ଼ି ! ଗୁଡ଼ିର ଲମ୍ବା ଲାଞ୍ଜରେ, ଏପତେ ସେପତେ କେତେକେତେ ଥର ଗୋଟେ କଥା ଲେଖୁଦେଲି । ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର ଅକ୍ଷରରେ, ନାଲି କଲମରେ । ଆଉ ସେଇ କଥା ଉପରେ ଚୁମା ଖାଲି ଚୁମା ଓଜାଡ଼ି ପକେଇଲି କେତେଥର ।

ଆଉ ତା’ପରେ ଠିକ୍ ସଂଜ ବୁହୁବୁହୁ ସେଇ ଗୁଡ଼ି ଓ ନଚେତ୍ କୁ ମୁଁ ଆମ ଗୁଣାକ ସମ୍ପାଦନେ ଲୁଚେଇ ରଖିଦେଲି ।

ତଥାପି, ରାତିରେ କି ମତେ ଆଉ ନିଦ ହୁଏ ! କେଜାଣି କେତେକେତେ କଥା ମୋ ମୁଣ୍ଡରେ ଭୁଲି ଯାଉଥାଏ । ଅକ୍ଷର ଭିତରେ ବାଟ କଟେଇ ନେଲାପରି ସତେକି ବନ୍ଦ ବନ୍ଦ ବୁହୁକି ମାରି ଦିଅଥାଏ ମୋ ଆଖି ସାମନାରେ ।

ପରଦିନ ମକର ସଂକ୍ରାନ୍ତି । ଆକାଶରେ ଉଡ଼ୁଥାଏ କେତେକେତେ ଗୁଡ଼ି । ମଝି ଗହରରେ, ଭେଡା ଉପରେ ଠିଆହେଇ ମୋ ସାଇଁ ଚଳିଆଁ ଆଉ ରବିନା ଗୁଡ଼ି ଉଡ଼ୁଥାନ୍ତି । ମୁଁ କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଅକ୍ଷରରେ ଆସିନୁହେଁ ବୁଆ ବନ୍ଧରେ ଠିଆହେଇ ରଖିଦେଲି ।

ସେ ବୁହୁକ ଗୁଡ଼ି ଧୀରେ ଧୀରେ ଆକାଶକୁ ଉଡ଼ୁଥାଏ, କେତେବେଳେ ପୁଣି ଚିତ୍ତେ ଚକକୁ ଖସି ଆସୁଥାଏ । ମୁଁ କିନ୍ତୁ ମୋ ଗୁଡ଼ିକୁ ସେତେ ଉପରକୁ ଉଠାଇ ନଥାଏ । ଅକ୍ଷରରେ ଉପରକୁ

ଉଠେଇ ଦେଇ ପୁଣି ନଚେତ୍ କୁ ସୂତା ଗୁଡ଼ିର ପକେଇଥାଏ ।

ସେ ବୁହୁକ ମତେ ଚାଲିଲେ, ‘ହେ ମଞ୍ଜୁ... ଆରେ ଏଇଠିକି ଆସୁନୁ । ଏଠି ନା ଗୁଡ଼ିକ ଭଲ ପଦନ ଧରିବ ।’ ମୁଁ କହିଲି, ‘ନାହିଁ ନାହିଁ ମୁଁ ମୋର ଏଇଠି ରହୁଛି । ତମେ ତମର ସେଇଠି ରତା ।’

ଶେଷକୁ ସେଇ ମଉକାଟି ପାଖେଇ ଆସିଲା । ଗୁଡ଼ିଆ ଚୁଠି ଆଡ଼କୁ ଆଗେଇ ଆସୁଥିଲା ସିଏ । ତା’ ଉପରେ ମୋ ନକର ପଡ଼ିବ ତ’ ମୋ ଛାତି ଧର୍ତ୍ତକ ହେଉଗଲା କେଇ ଥର ! ସିଏ ପାଣିରେ ଗୋଟ ବୁଡ଼େଇବ ତ’ ମୋ ହାତ ତଞ୍ଚିବ ହେଉଗଲା । ନଚେତ୍ କୁରେ । ମୁଁ

ଶୀତୁଆ ଆକାଶରେ ଗୁଡ଼ି

● କନିଷ୍ଠ

ନଚେତ୍ କୁ ଚାଉଡ଼ାକ କରି ଘୁରେଇ ପକେଇଲି ଆଗକୁ ତ, ପୁଣି ଘୁରେଇ ପକେଇଲି ପଛକୁ ।

ଯେମିତି ସିଏ ପୋଖରୀର ଅଖ୍ୟା ପାଣିକି ପଇତି, ମୁଁ ଧୀରେ ଧୀରେ ଗତିଆ ଉପରେ ଉଡ଼ୁଥିବା ମୋ ଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇଗଲି ଠିକ୍ ତା’ ମୁଣ୍ଡ ଉପରକୁ । ଆଉ ବାଉଁଶ ଆଉଁଶ ଆଉଁଶ ସୂତାକୁ ଆଖେ ଝଙ୍କା ଦେଇ ଗୁଡ଼ିକୁ ଖସେଇ । ଆଣିଲି ଆହୁରି ତକକୁ । ଓ ପକେଇ ଦେଲି ଠିକ୍ ତା’ ସାମ୍ନାରେ, ପାଣିରେ ।

ସେତେବେଳକୁ ସିଏ ଦେହ ମାଡୁଥାଏ ପାଣି ଭିତରେ । କି ଗୋରା ଚକଚକ ତା କାନ୍ଧ, ବେକ ଆଉ ଗହନ କନା ତା ମୁଣ୍ଡ, ମୁଣ୍ଡର ଖୋସା ରହି ଯାଉଥାଏ ପାଣି ଉପରକୁ !

ତା’ ପଛଆଡ଼ୁ ନଚେତ୍ କୁ ସୂତା ଗୁଡ଼ିକୁ ଗୁଡ଼ିକୁ କିଛି ନ କାଣିଲା ପରି ମୁଁ ଯାଇ ଅତିକି ରଲି ଚୁଠରେ ।

ମତେ ଦେଖୁ ଚିତ୍ତେ ଲାଗେ, ସିଏ ଆଖି ନଇଁନେଲା ତକକୁ ।

ମୁଁ ନଚେତ୍ କୁ ସୂତା ଛିଣ୍ଡେଇ ଅଲଗା କରିଦେଲି ଗୁଡ଼ିକୁ, ଗୁଡ଼ିରେ ଲାଗିଥିବା ସୂତା ମୁଣ୍ଡକୁ ଗୁଡ଼ିରେ ଦେଲି ବାଆଁ ହାତ ବିଶି ଆଲୁଠିରେ । ଗୁଡ଼ି ଠିକ୍ ତା’ ଆଗରେ ତା’ ମୁଁ ମୋତେ ସୁନ୍ଦର କୋଟିଏ ହାତ ଘୁରେଇ ଖସି ପଡ଼ିଥିଲା । ଭାସୁଥିଲା ପାଣିରେ । ଆଉ ତା ଲାଞ୍ଜଟି ସାପ ଚଢ଼ିଲା ପରି ରହିଯାଉଥିଲା ପାଣିରେ ଭାସୁଥିବା ଗୋଟେ ଅପଞ୍ଚା ବାଉଁଶର କଣିରେ ।

ମୁଁ କହିଲି, ‘ମୋ ଗୁଡ଼ିଟା ଚିତ୍ତେ ଆଣି ଦେ ।’

ମୋ ଆଡ଼କୁ ସିଏ ମୁହଁ ବୁଲେଇ ମୁହଁକି ହସି କହିଲା, ‘କ’ଣ ଦେବି?’ ମୁଁ କହିଲି, ‘ମୋ ଗୁଡ଼ି !’

ସିଏ କହିଲା, ‘ମୁଁ ପହଁରା ଜାଣିନି । ତୁ ଗୋ ଗୁଡ଼ି ଆଣୁନୁ ।’

‘ଚିତ୍ତେ ଆଣି ଦେ’ନା !’ ମୁଁ ନେଉନ ହେଲି ।

‘କହିଲି ପରା ପହଁରା ଜାଣିନି ।’ ଏତକ କହୁ କହୁ ସିଏ ପାଣି ଭିତରୁ ତା ହାତକୁ କାଢ଼ିଆଣି ହସି ହସି ଦି’ ପାସୁଲିରେ ଲୁଚେଇ ପକେଇଲା ମୁହଁକୁ ।

ମୁଁ ସୂତାକୁ ଝିକ ଗୁଡ଼ିକୁ ଚାଣି ଆଣି ପାରିଥାନ୍ତି । ହେଲେ ଗୁଡ଼ିର ଲାଞ୍ଜ ଛିଣ୍ଡି ରହି ଯାଉଥାନ୍ତା ସେଇଠି, ସେଇ ଅପଞ୍ଚା ବାଉଁଶର କଣିରେ । ଅଗତ୍ୟା ଆଉ କିଛି ଚାରା ନଥିଲା ।

ଚୁଠର ବାଆଁ ପଟେ ମରା ହେଉଥିବା ବୁଢ଼ି ଉପରକୁ ନୋଦାକୁ ଧରି ଧରି ମୁଁ ଚଢ଼ିଗଲି । କୁମ୍ଭିର ଗୋଟେ ଖୁଣ୍ଟ ବାଉଁଶକୁ ବାଆଁ ହାତରେ ଧରି ତାହାହା ହାତରେ ଗୁଡ଼ି

ସୂତାକୁ ଆଖେ ଆଖେ ଚାଣି ଖସେଇ ଆଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲି ଗୁଡ଼ିର ଲାଞ୍ଜକୁ । କିନ୍ତୁ ହଠାତ୍ ମୋ ବାଆଁ ହାତ ଖସିଗଲା ବୁଢ଼ି ବାଉଁଶକୁ । ମୁଁ ଭୁବ୍ କରି ଗଲି ପଡ଼ିଲି ପାଣିକୁ । ଗୋଟାଏ ଶିଖିବୁଡ଼ା ଖାଲ ଭିତ ଆସିଲି ପାଣି ଉପରକୁ । ମୋ ଭାଗ୍ୟ ଭଲ, ସେଠି ବାଉଁଶ କି ଆଉ କିଛି ଖେଞ୍ଚ ଫେଞ୍ଚ ପାଣି ଭିତରେ ନଥିଲା ।

ଏଥର ମୁଁ ଜମା ଅକ୍ଷ ଚିକିଏ ପହଁରି ତା’ରି ପାଖଦେଇ ନେଇ ଆସିଲି ମୋ ଗୁଡ଼ିକୁ । ହେଲେ ଚୁଠରେ ପହଞ୍ଚି ଦେଖୁଲି, ଗୁଡ଼ିର ଲାଞ୍ଜ ଅଧାକୁ ଛିଣ୍ଡି ଯାଉଛି, ଭାସୁଛି ପାଣିରେ ।

ସିଏ ମନ ଦୁଃଖ କରି କହିଲା, ‘ତୁ କେତେ କୋରରେ ପଡ଼ିଗଲୁନା ! ଭଗବାନ ବଞ୍ଚେଇ ଦେଲେ, ସେଠି ଖେଞ୍ଚଫେଞ୍ଚ କିଛି ନଥିଲା ! ସେଇ ଏଇନେ କ’ଣ ନହେଇ ଆପାଖା କହିଲୁ !’ ଏତିକି କହି ଥିବୁ କରି ଅତିକିରଲା ସିଏ ।

ମୁଁ କହିଲି, ‘ତୁ’ ତ ଦେଲୁନି । ପହଁରା ଜାଣିବୁ ବୋଲି ମିଛ କହିଲୁ !’ ସିଏ ଲାଜ ଲାଜ ହସି କହିଲା, ‘ତୁ ବୁଝୁଡ଼ା କି ! କିଛି କାଣି ପାଉଁଶୁ !’

ଏଥର ମୁଁ କିଛି ବୁଝିଲି, ପୁଣି ଆଉ କିଛି ବୁଝି ପାରିଲିନି ।

ଦେଖୁଲି ଚୁଠରେ ଗୋଟେ କଡ଼କୁ ଥିଆ ହେଉଛି ତା’ର ହେଉ ଶୁଖିଲା ପୁଢ଼ି ଆଉ ପାଖ । ତା’ ଆଖରେ ଅଛି ଧୂଆଁ ହେଇ ଚିପୁଡ଼ା ହେଉଥିବା ଆଉ ଗୋଟେ ଓପା ପୁଢ଼ି ।

ମୁଁ ମୋ ସାଙ୍ଗ ଖୋଲି ଚିପୁଡ଼ିଲି । ସେଇଥିରେ ମୁଣ୍ଡ, ଦେହ, ହାତ ଗୋଟେ ପୋଛିପାଛି ହେଲି ।

ଏଥର ମୁଁ ପରା ସରସର ଗୁଡ଼ିର ଅଧାଛାଣା ଲାଞ୍ଜକୁ ମୁକ୍ତ ଛିଣ୍ଡେଇ

ମୁଁ ଥୋଇଦେଲି ଚୁଠରେ, ତା ଶୁଖିଲା ଜାମାପାଖି ପାଖରେ ।

ସେଇ ଛାଞ୍ଚ ଖଣ୍ଡକରେ ନାଲି କଲମରେ ଲେଖୁଥିବା ଅସଲ କଥାଟି ସତେକି ମତେ ଆଖୁମିତିକା ମାରି ହସୁଥିଲା । ମୁଁ ଭିତରେ ଭିତରେ ଚିତ୍ତେ ଖୁସିରେ ଉଛୁଳି ପଡ଼ୁ । ତା’ ଉପରେ ଦି’ତା ବଡ଼ ବଡ଼ ଗୋଡ଼ି ଏମିତି ଥୋଇଦେଲି ଯେ, ଯେମିତି ସେ ଉଡ଼ି ଯିବ ନାହିଁ ଅକ୍ଷ ବଦନରେ । ଆସିଲା ବେଳେ କହିଲି, ‘ମୁଁ ଯାଉଛି । ମୋ ଗୁଡ଼ିର ଲାଞ୍ଜ ଏଇଠି ଅଛି ଦେଖୁନୁ ।’

ସିଏ ସେଇ ବେଳେ ପାଣିରେ ଥାଇ ‘ହଉ’ ବୋଲି କହି ହସିଦେଲା । ସେଇଦିନ ସଞ୍ଜ ଚରତର ବେଳେ ଆମ ପାଖରେ କିଏ ଗୋଟେ ଛୋଟ ଗୋଟି ତେ ମୋ ଉପରକୁ ପିଲିଦେଲା ।

ପଛକୁ ବୁଲି ଚାହେଁତ’ ହସି ହସି ଚିତ୍ତେ ଛେପ ଚୋକି ସିଏ କହିଲା: ‘ମୁଁ ଶୁଣ୍ୟସ୍ଥାନ ପୁରଣ କରି ଦେଲିକି !’ ସେଦିନ ସିଏ ଯୋଉ ଶୁଣ୍ୟସ୍ଥାନଟି ପୁରଣ କରିଥିଲା, ସେଇ କଥାଟି ଲେଖାଥିଲା ଏମିତି:

‘ଶୁଣ୍ୟସ୍ଥାନ ପୁରଣ କର : ମଞ୍ଜୁ ପୁସ୍ ତ୍ୟାଏ (କୁଲି, କୁଲି, କୁଲି)’

ହେଲେ ସିଏ ଆଉ କିଏ କି? ସିଏ ତ ଆଜି କେମିତି ମୋଠୁ କୋଉ ଦୂରରେ ଥିବା ସେଇ ।

କାଲି ଫୋନ୍‌ରେ ତା’ ସହ କେଉଁପଦ କଥା ହେଲି, କହିଲା, ଗୁଡ଼ିର ସେଇ ଲାଞ୍ଜକୁ ସିଏ ଏଯାଏ ସାଢ଼ିକି ଉଠୁଛି ସେମିତି:

ମଧୁସୂଦନ ନନ୍ଦନ, କଟକ ମୋ. ୯୮୭୯୮୭୯୮୯୦

ଓକିକ ପାଇଁ ନହିତା ଦେବୀ ବାପଘରକୁ ଗଲେ ବି ଝିଅର ଫୋନ୍ ଦଖତା । ଏମିତିରେ ଦିନ ଦଖତା ଭିତରେ ସାମାଣ ଅର୍ଥସ ଯିବା ଆଉ ଝିଅ କଲେଜ ଯିବା ପରେ ନହିତା ଦେବୀ ବାପଘରକୁ ଯାଉଥିଲେ ।

ବୋଉ ଚାଲିଗଲା ପରଠୁ ବାପା କଥା କଥାରେ ଶଯ୍ୟାଶାୟୀ ହୋଇପାରୁଥିଲେ : ଏବେ ଖାଇବା ପ୍ରାୟ ଛାଡ଼ି ଦେଇଣି । ନହିତା ଦେବୀ ଏକମାତ୍ର ସନ୍ତାନ । ବାପା ପାଖକୁ ଯିବା ଜରୁରୀ । ସାମାଣ ଆଉ ଝିଅଙ୍କ ନା କହିବାର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁନି । କିନ୍ତୁ ନହିତା ଏକ ଦୁଇକଣକ ପଛରେ ସମାଜିବା ଏକ ଦୁଇକଣକ ପଛରେ ଅସମ୍ଭବ । କାରଣ ବି ଅଛି । ନିଜର ଉପସ୍ଥିତିରେ ନହିତା ଦେବୀ କାହାକୁ ଗୋଷ୍ଠେଇ ଘର ଭିତରେ ପଶିବାକୁ ଦେଉନ ଥିଲେ । ସାମାଣ ସରୋଜବାବୁଙ୍କ ପଶିବାର ଲକ୍ଷା ବି ନଥିଲା । ଝିଅ କମଳିକା କାମର ବୋଝ ହାଲୁକା କରିବାକୁ ଯାଇ ବଡ଼େଇ ଦେଉଥିଲା । ତା’ର ବି ପ୍ରବେଶ ନିଷେଧ ।

ଏବେ ନହିତା ଦେବୀଙ୍କ ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ଗୋଷ୍ଠେଇ ଘର ଏଇ ଦୁଇକଣକ ପାଖରେ ନହିତାଙ୍କର ଅପରେସନ ଥିଏଟର । ବେଉଁରେ

ରୋଗୀ, କଳକା ବୁଲି । ଖୁବ୍‌ବନ୍ଧ ଛାଣ୍ଡ, ତାହାର ଅନୁପସ୍ଥିତି, ନର୍ସ ଫୋନ୍, ଉପରେ ଫୋନ୍ କରି ଚାଲିଛି ।

‘ବୋଉ, ବୁଲ କିଏ ତା’ ପାଇଁ କେତେ ପାଣି ଦେବି?’

‘ଚିନିଦା କେଉଁଠି ରଖୁତ?’

ଅଧ ଘଣ୍ଟା ବିତିଛି କି ନାହିଁ ପୁଣି ଫୋନ୍ ।

‘ବୋଉ, ବାପା କହୁଛନ୍ତି ଗୁଡ଼ି ବନେଇ ପାରିବେନି । ରାଉଣ୍ଡ ହେବନି । ରାଉଣ୍ଡ ମ୍ୟାନେଜ କରି ହେବ । ବୁଲକଣ ପାଇଁ କେତେ ମୁଠା ଚାଉଳ ନେବି?’

ନହିତା ଦେବୀ ବାପାଙ୍କୁ ଖିସି ଖିସି ଖୁଆଇ ପାଣି ପିଆଇବା ଭିତରେ ଫୋନ୍ । ‘ବୋଉ ବାପା ପାଣି କମ୍ ଦେଇଥିଲେ, ପ୍ରେସରକୁ କରନ୍ତୁ ଚକପଟ ଲାଗି ଯାଉଛି । ଚିତ୍ତେ ପୋଡ଼ା ପୋଡ଼ା ବାସ୍ନା ହେଉଛି, ଚକିବ । ମୁଗ୍ଧ ଚାଲି ନାହିଁ କି?’

ସବୁ ଶୁଣି ନହିତା ଦେବୀଙ୍କ ବାପା କହିଲେ ‘ମୋ ଅବସ୍ଥାକୁ ସେମାନଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ଦୟାନାୟ । ମରିବା ଲୋକକୁ ଛାଡ଼ । ଯେଉଁମାନେ ବଞ୍ଚୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ କଥା ଆଗ ବୁଝ ।’

ବାପାଙ୍କ କଥାରେ ନହିତା ଦେବୀ ମନାହତ ହେଲେ । ପରଦିନ

ସଂସାରରେ ଅଦିନ ଝଡ଼

● ଗୋପାଳ ଦେ

ବଢ଼ିଭୋର ଘରକୁ ଫେରି ନହିତା ଦେବୀ ସାମାଣ ଆଉ ଝିଅ, ଦୁଇକଣକୁ ଯାହା କହିବାର ଯାହା ନକହିବାର ସବୁ କହିଗଲେ ।

‘ତୁମ ଦୁଇକଣକ ଦେଇ ଖଡ଼ା ଯଦି ନ ସିଝିଛି ହୋତେଲକୁ ଆଣୁନ ? ତମେ ଖୁସିରେ ଖାଇବ ମୁଁ ଖାନ୍ତିରେ ରହିବି, ଖାଲି ଭାବିନେବ ମୁଁ ମରିଯାଉଛି ।’

ଅତି ସମ୍ଭାବନାବୋଧ ଥିବା ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ବି ନହିତାଙ୍କ ଏହି ଶେଷ ବାକ୍ୟକୁ ସହଜ ଭାବରେ ନେବା ସମ୍ଭବପର ନୁହଁ ।

ନହିତା ଚିତ୍ତେ ସ୍ୱାଭାବିକ ହେବା ପରେ ଭାବିଲେ ସେତେକା କହିବାର ନଥିଲା । ଧନୁରୁ ଶର ବାହାରିଯିବା ପରେ ଆଉ ଫେରି ଆସେନା । ଛମା ମାରି ବାକୁ ବି ଆସୁସମ୍ଭାବନ କୁ

ଯିବେ ।’ ଆଖି ପୋଛି କହିଲେ ‘ମୁଁ ଯାଉଛି ।’ ବାପଘର ଯିବା ଭିତରର ଡାକ୍ତର ବି ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ନହିତା ଫୋନ୍‌ରେ ଚାକି ଦେଇଥିଲେ । ଚେକଅପ୍ ପରେ କହିଲେ ‘ଷ୍ଟୋକ୍ ଥିଲା ।’ ନିୟମିତ ବଜିବା ଜିଭ ଚଳେ । ବାକି ହାତ ପାଖରେ ନିଜ ଭୋଜ ଆଖି ସାମ୍ନାରେ ।

ଡାକ୍ତର ଚାଲିଗଲେ, ବାପା ଚନ୍ଦ୍ରାଧର । କାମ କରୁଥିବା ଝିଅ ଘର କାମ କରୁଛି, ନହିତାଙ୍କ କିଛି କରିବାର ନାହିଁ । କାମ କରୁଥିବା ଝିଅ ତା’ ବନେଇ ଆଣି ଦେଲା । ନହିତା ଦେବୀଙ୍କ ମନ ଚାଲିଗଲା ନିଜ ଘରକୁ । ଏଇ ଦୁଇକଣକୁ ତା’ ବି ବନେଇ ଆସେନି । ମୁଁ କ’ଣ କରିବି ! ମୁଁ ନଥିଲେ ଏମାନଙ୍କ ଦୁନିଆ ଅତକ । ସୂର୍ଯ୍ୟ ବି ଉଠିବନି, ପବନ ବି ବୋହିବନି । କାହିଁକି ଭଗବାନ ମୋ ଉପରେ ଏତେ ବୋଝ ଲଦିବେଲେ ! ଏଇନେ ଫୋନ୍ ଆସିବ ‘ବୋଉ ଚିନି ତବା କୋଉଠି ରଖୁଛୁ?’ ସାମାଣ ତ ତୁପସଙ୍ଗତାନ, ନିଜେ ଫୋନ୍ କରିବେନି, ଝିଅକୁ ଦେଇ ପଚାରିବେ, ଝିଅ ବି ସେମିତି ଜନକ ନହିନା ।

ସକାଳ ଗଢ଼ିଯାଇ ଦି’ପହର । ଏଯାଏଁ ଫୋନ୍ ଆସିନି ।

ମୋର ମହିରସମ ରୋଷେଇ ଘରେ ଦୁଇକଣ ଆତଙ୍କବାଦୀ ପଶି ସବୁ ଛିନିଭିନି କରି ପକେଇଛନ୍ତି । ଆଉ ବସିରହିଲେ ହେବନି । ଫୋନ୍ କଲେ ସବୁ ଜଣାପଡ଼ିବ । କିନ୍ତୁ ନହିତା ଦେବୀଙ୍କ ଅଭିମାନ ବାଧା ଦେଲା । ମନକୁ ସାନ୍ତା ଦେଲେ । ଶିଖୁଣ୍ଡ ସେମାନେ । ମୁଁ କ’ଣ ଠିକା ନେଇଛି କି? ବୁଝିବା ସକେଇ ମତେ ଦହନ କରିବେ । ମୁଁ ନ ଥିଲେ କ’ଣ ପୁଅଦୀ ବୁଲିବନି ନା ପବନ ବୋହିବନି । ସବୁ ହେବ । ମୁଁ ନଥିଲେ ଏଇ ସାମାଣ ଏଇ ଝିଅ ମୋ ଫଟୋକୁ ବି ଅନେଇବେନି ।

ଅପରାଧୀ ପାକ ନ ହେଉଥିଲା... ।

ନହିତା ଦେବୀ ନିଜକୁ ସମାଜି ପାରିଲେନି । ହାତପୁଠାରେ ଧରିଥିବା ଫୋନ୍‌ର ବୋତାମ ଚିପି ଝିଅକୁ ଫୋନ୍ କଲେ, ‘କ’ଣ କିରେ ଦିନଯାକ ଫୋନ୍ ନାହିଁ । ମୁଁ କ’ଣ ମରିଯାଇଛି କି?’

ଆଉ କହିପାରିଲେନି କି କିଛି ଶୁଣିଲେନି ।

ବାପା ସବୁ ଶୁଣିଲେ, କିନ୍ତୁ ଝିଅର ଛକଛକ ଆଖି ଦେଖିବା ତରରେ ଆଖି ଖୋଲିଲେ ନାହିଁ ।

ମୋ. ୯୮୭୯୮୭୯୮୯୪

